

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 18

Виходить раз
на тиждень
— у п'ятницю

П'ятниця, 12 червня 1981 року.

Ціна 1 коп.

МЕТА ЖИТТЯ

Вітерець заколисує хвилясте поле пшениці, якому немає кінця-краю. Мабуть, тільки на Херсонщині в селі Ровно така безмежна рівнина, певно, лише тут витюхкують найкраще солов'ї під його, Олексійову, «двохрядку».

Стежина веде все далі, аж до обриву. Все йому близьке й рідне змалку. Нічого не забулося... І як колосочок до колосочка збирав у голодному сорок сьомому, і як снопи подавав машиністові молотарки, і як в росі ранковій купався. Але найдорожчим залишився спогад, коли біля вогнища давав клятву вірності Вітчизні, потім вожатий вив'язав на грудях багряний галстук.

А нині настав час прощання з усім з дитинством — теж.

Проводжаючи сина у далеку дорогу, мати нагадувала:

— Лікар — професія благородна, Олексійчику, пам'ятай про це.

Поїзд прибув до Києва вранці. Юнак обвів поглядом широку привокзальну площу. Вперше в своєму житті сів у трамвай. В салоні була лише одна жінка, але він підхопився:

— Сідайте, будь ласка.

— Дякую, хлопчику, — і весело розсміялася. — В гості до когось приїхав?

— Вчитися.

— Ну що ж, бажаю успіхів!

Зійшов з трамваю, опинився біля воріт медичного, а далі піти не наважився. Пригадав чемпіона України серед шахістів Сашка Кравцова. Вони частенько і довгенько засиджувалися за шаховою дошкою. «З тебе будуть люди, Олексю, це — тої гарантую», — напівжартома, напівсерйозно казав той, даючи юнакові черговий мат. Кожна поразка, хоч і неприємною була, але, разом з тим, відточувала логічне мислення. І він з захопленням розв'язував найскладніші задачі. З математики, з фізики. Це захоплення перетворилося в життєву потребу. Марив задачами в класі і вдома, в полі і в сільському клубі, коли розвеселяв друзів двохрядкою залізчастою і бархатним баритоном.

А мати бажає, щоб він став лікарем... Що йому робити? З ким порадитися?

І вступив до політехнічного на факультет гірничої електромеханіки. Три курси закінчив успішно. Однак, після переходу з одного курсу на інший, завжди запитував себе: «Це мета твого життя назавжди?»

Він не міг дати самому собі відповіді, але відчував, що це не його стихія. Одного разу, склавши остан-

ній екзамен за третій курс, ходив вулицями міста. Читав газету і натрапив на оголошення. Воно запрошувало в Харківський авіаційний інститут. За місяць Олексій Стахов став студентом радіотехнічного факультету.

Приїхав на канікули.

— Мамо, бачиш, який у тебе незрозумілий син, — всміхався. — Все чогось відшукую. І те йому не до вподоби, і те...

Вона в нього вчителька, розуміє рідну дитину, як то кажуть, з півслова.

— Краще вже тепер, у молоді роки, зважити, чого ти хочеш в житті, ніж потім, коли діти обсядуть...

— Спасибі тобі, рідненька мамо, за підтримку! А як поживає колгоспний чемпіон з шахів?

— Вчить молодь логічно мислити. Пройдись, Олексю, селом. Покажись людям.

Пройшовся, показався. І з шахістом помірявся силами. Той, програвши підряд кілька партій, сумно посміхнувся:

— Я ж казав, розумна в тебе голова, друже...

Навчання по спеціальності, про яку мріяв, додало йому енергії й натхнення. В художній самодіяльності, як правило, брали участь відмінники. Олексій не просто учасник — він конференсьє. Зал потопав в реготі, коли Стахов з'являється на сцені. А в одному з рядів сміхові протиставляється настороженість:

— Талановитий інженер, майбутній учений і раптом це захоплення гумором...

— Так, так, жажлива несумісність!

В двадцять два роки отримав диплом про вищу освіту, в двадцять три побачила світ перша наукова праця, через чотири роки захистив кандидатську дисертацію. Початок у велику науку відкрито! Мета життя визначена остаточно.

Під час підготовки до захисту докторської дисертації у молодого вченого був уважний і вимогливий учитель Іван Васильович Кузьмін — нині ректор нашого інституту.

— Я впевнений, Олексію Петровичу, що ти захистишся, — говорив наставник, — але це треба зробити на вищому рівні — в ім'я нашої ріднянської науки.

Він не засмутив надії свого вчителя. Згодом, доктор технічних наук, професор Олексій Петрович Стахов представляв Країну Рад за кордоном. Під час наукової команди-

НАШІ НАУКОВЦІ

ровки в Австрії виступив з доповіддю: «Алгоритмічна теорія вимірювання і основи комп'ютерної арифметики». Тема його досліджень викликала діловий інтерес серед зарубіжних учених. В зв'язку з цим за рішенням Держкомітету винаходів розпочато патентування комплексу винаходів Стахова в галузі обчислювальної та вимірювальної техніки у восьми країнах: США, Японії, ФРН, Англії, Франції, Канаді, Польщі, НДР. Результати досліджень професора Стахова впроваджені на промислових підприємствах країни і, зокрема, в навчальний процес кафедри обчислювальної техніки, яку він очолює з 1977 року.

Обравши єдине, чітке направлення в науці, Олексій Петрович опублікував 130 праць, серед них дві монографії, 37 авторських свідоцтв, 25 зарубіжних патентів.

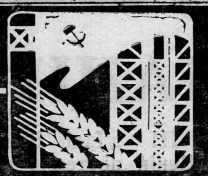
Постійні пошуки, роздуми над новими проблемами і увага підготовки кадрів. Їх на його рахунок чотирнадцять. Чотирнадцять перспективних, талановитих кандидатів наук. Серед них кращий винахідник України Микола Олександрович Соляніченко. Він заступник завідуючого кафедрою, заступник декана факультету автоматизації та обчислювальної техніки.

Народжуються талановиті учні, набуває більшого досвіду вчитель: член наукової ради Академії Наук СРСР з проблем електричних вимірювань і вимірювальних інформаційних систем... Титули, титули... Прізвище О. П. Стахова на обласній Дошці пошани.

Вчений живе завжди днем завтрашнім, що в його портфелі на такий день? Багато цікавих задумок і одна проблема: дати практичне життя теорії...

А. ХВИЛЯ,
наш спецкор.

РІШЕННЯ
XXVI ЗІЗДУ КПРС
В ЖИТТЯ!

В ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ

В комуністів факультетів гаряча пора — триває літня екзаменаційна сесія. Бапоскники захищають дипломні проекти, готуються поповнити лави інженерних кадрів на заводах, фабриках, будовах. Окремі з них продовжать навчання в аспірантурах, стануть згодом науковими працівниками, вихователями майбутнього покоління.

Відповідальний період розпочався і для тих, хто залишається в інституті, здає перехідні екзамени на старші курси.

Розуміючи всю складність роботи на даному етапі, комуністи докладають максимум зусиль для того, щоб студенти завершили сесію якнайкраще.

Разом з тим, партійні організації живуть також і

днем завтрашнім, спрямовують свої колективи на те, як краще підготуватися до нового навчального року. Зокрема, на цьому тижні відбулися відкриті партійні збори машинобудівного факультету з таким порядком денним: «Завдання колективу на 1981—82 навчальний рік по дальшому вдосконаленню навчально-методичної роботи, впровадженню передових форм і методів навчання».

Партійці енергетичного факультету на своєму порядку денному розглянули два основних питання: прийом в члени КПРС, завдання колективу в новому навчальному році по впровадженню прогресивних методів навчання.

П. ПАВЛУСЕНКО.

ЛІТНЯ ЕКЗАМЕНАЦІЙНА

В інституті триває літня екзаменаційна сесія. На третьому і четвертому курсах вона вже закінчилася і студенти розпочали виробничу практику. Для першого і другого курсів екзамени розпочалися. В розпалі іспити в студентів вечірнього і заочного факультетів.

На знімку: студент Е. В. Ратинський і ЕТП-78 (вечірній факультет) складає екзамен з ТОЕ (доцент кт-

федри ТОЕ Г. І. Бондаренко).

Доцент Ю. В. Максимов (кафедра організації планування і управління енергетичним виробництвом) приймає екзамен в студента заочної форми навчання А. А. Малишева, який працює в Ровенському відділенні зв'язку. Іспит з економіки енергетики СРСР він склав на «відмінно».

Фото В. Садловського.

ПОРА ЛІТНІХ ВІДПУСТОК

Оздоровлення викладачів і співробітників — в центрі уваги місцевого комітету. В десятій п'ятирічці наш інститут добився певних успіхів у своєму розвитку.

Помітно зросла успішність студентів, підвищився рівень кваліфікації викладацького складу, площа навчального закладу збільшилася вдві-

чі, обсяг наукових досліджень — в чотири рази. Попереду нові завдання, вищі рубежі. Вони під силу тільки здоровому колективу. Тому оздоровлення викладачів і співробітників завжди знаходиться в полі зору профспілкової організації. Так, в 1980 році всіма формами оздоровлення було охоплено 771

чоловік, в тому числі лікувалися в санаторіях — 32 чоловіки, відпочивали в будинках відпочинку і пансіонатах — 30 чоловік, по туристичних путівках відпочило — 83 чол., в спортивно-оздоровчому таборі ВПІ — 453 чоловіка. Наші співробітники побували турпоїздом в Одесі, Кишиневі, Мінську, Бресті, Львові, За-

поріжжі, Ленінграді.

На 1981 рік заплановано 39 санаторних путівок, в будинки відпочинку — 20, туристичних — 27 путівок. Нема обмежень для придбання путівок в спортивно-оздоровчий табір ВПІ, де до послуг відпочиваючих — чудова природа, тиша, чисте повітря. Викладачі і співробітники мають можливість відпочити в перші два дні заїзду. Табір розширюється. До речі, кількість відпочиваючих в один заїзд

збільшиться на 40—50 чоловік.

Слід відзначити і ряд недоліків в організації відпочинку. Інформація про наявність путівок (особливо вихідного дня) повільно доходить, а частіше зовсім не доходить до кафедр і служб. Відсутній оперативний зв'язок між кафедрою, профбюро-місцевий комітет. Втрачається багато часу на додаткове нагледування.

Недостатньо використовуються багаті природно-

кліматичні ресурси Вінниччини. Погано організуються колективні виїзди кафедрами, факультетами на вихідні дні по гриби, ягоди, на риболовлю, а це теж відпочинок. Заспівувачами в добрій справі повинні бути профори.

Розпочалася пора літніх відпусток. Місцевий комітет бажає всім викладачам і співробітникам доброго відпочинку.

О. КУЗЬМІН,
голова місцевого.

НАШІ УСПІХИ

На III з'їзді ВЛКСМ В. І. Ленін поставив перед молоддю завдання — навчатися по-комуністичному. Комсомольці і молодь нашого покоління втілюють цей наказ в життя.

Виконуючи рішення XXVI з'їзду КПРС, студенти інституту взяли підвищені соціалістичні зобов'язання під девізом: «Скласти сесію на «добре» і «відмінно».

У студентів третього і че-

твертого курсів закінчилися перша в одинадцятій п'ятирічній сесії. Добрими результатами відзначили її такі групи: 1 ЕСС-77 — комсорт Мишалов, 6 ТМ-77 — комсорт Слободян, 5 ТМ-77 — комсорт Герасименко, 3 РК-77 — комсорт Худа, 3 ПЦБ-77 — комсорт Коломієць. Комсомольці цих груп склали сесію на «добре» і «відмінно». Особливо хочеться відзначити студентів ФАОТА.

Всі групи третього і четвертого курсів факультету мають в цій сесії стопроцентну успішність.

Підсумки сесії є результатом напруженої праці комсомольського бюро факультету. Хід складання екзаменів широко висвітлювався в комсомольських прожекторах. Найбільш повна інформація вміщена в «КП» РТФ. Непогана робота велася штабом сесії на ЕФ.

З першого червня в інституті почався захист дипломних проектів. В числі пер-

ших захищають свої роботи кращі студенти — відмінники навчання, активісти громадської роботи. Слід відзначити відмінний захист дипломного проекту студента Віктора Кравченка — голови клубу інтернаціональної дружби.

Ми пишаємося такими студентами і певні, що завдання, висунуті рідною партією, будуть виконані з честю.

В. КОНЮХОВ,
студент четвертого курсу ЕФ.

ПІДСУМКИ КОНКУРСУ

Як уже писала газета «За інженерні кадри», в інституті проводився огляд-конкурс на краще оформлення кафедри інституту. Комісія місцевого комітету, парткому і ректорату в складі О. М. Кузьміна, С. Г. Лютворт, З. Я. Грозного, П. М. Котлярова, Є. С. Васильєва, О. В. Дупляка, М. А. Філінука, А. Г. Цисар згідно положенню про огляд-конкурс провела відповідну роботу, підбила його результати.

Серед випускних кафедр перше місце присудили кафедрі ОТ, зав. кафедрою професор О. П. Стахов, партгрупорг Н. А. Квітка, профгрупорг В. А. Луницький.

Друге місце — кафедрі АІВТ, зав. кафедрою професор В. Т. Маликов, партгрупорг Л. А. Зотова, профгрупорг Р. Н. Кветний.

На третьому місці кафедра ТСВ, зав. кафедрою професор М. Ф. Друкований, партгрупорг В. П. Загребя, профгрупорг І. І. Ільчанчук.

Серед кафедр суспільних наук перше місце зайняла кафедра наукового комунізму, зав. кафедрою до-

цент В. І. Бондар, партгрупорг О. І. Вишневецький, профгрупорг І. В. Хоменко.

Серед загальноосвітніх кафедр перше місце посіла кафедра іноземних мов, зав. кафедрою доцент В. В. Білий, партгрупорг Е. Н. Кирилова, профгрупорг Є. С. Могилевська.

Друге місце присуджено кафедрі фізвиховання, зав. кафедрою Я. І. Кулик, партгрупорг І. П. Рудий, профгрупорг А. Н. Змієвський.

На третьому місці кафедра нарисної геометрії, зав. кафедрою О. М. Кузьмін, партгрупорг П. С. Ковальченко, профгрупорг Т. В. Скорюкова.

Серед загальнотехнічних кафедр перше місце зайняла кафедра охорони праці, зав. кафедрою доцент В. Ф. Кобевник, партгрупорг В. П. Якубович, профгрупорг І. І. Волісов, на другому місці кафедра ТММ і ДМ, зав. кафедрою доцент А. І. Мохнатюк, партгрупорг О. М. Бойцов, профгрупорг А. А. Грудін.

Р. С. УРЛОВА,
член виробничої комісії МК.

ВИПРОБУВАННЯ НА ЗРІЛІСТЬ

Минули роки навчання і студенти-п'ятикурсники підбивають підсумки свого навчання. Іде захист дипломних проектів. Державна комісія перевіряє професійну і громадську зрілість молодого інженера. Відповідальна це справа, як для викладачів, так і для студентів. У святковому вбранні аудиторії інституту. Як для хлібороба жнива — час збирання хлібів, так для студентів захист дипломних проектів — це перше випробування на зрілість.

На знімку: В. В. Часник (гр. 2 РК-76), староста, відмінник навчання захищає дипломний проект на тему: «Розробка конструкції пристроїв зв'язку з терміналами».

Студентка — відмінниця С. П. Долут успішно захистила дипломний проект з спеціальності електроннообчислювальні машини. Керівник дипломного проектування д. т. н. професор О. П. Стахов, голова державної комісії д. т. н. професор М. М. Соломатін (м. Москва).

Фото В. Садловського.

ДЕ ТИ, ЛЕЛЕКО?

НОВЕЛА

Весна тягнулася дощовими і прохолодними днями. Закінчувався квітень, і природа чекала тепла, щоб «вибухнути» буйним цвітінням, розлитися морем зелені.

Найменша сестра Оля щоранку вибігала надвір і пильно дивилася на солом'яний дах. Потім, сумна і розчарована, поверталася до хати, де мати поралася біля печі.

— Ще не прилетіли, — зітхала вона і сідала чекати сніданку.

На нашій, вже старій, дідівській хаті, звили собі гніздо лелеки. Кожної весни вони прилітали сюди, як до власної домівки. Важко тепер пригадати скільки поколінь чорногузів вилетіло з їхньої оселі, яка була емоціона з гілочок і хмизу, щільно вистелена мохом, ганчірками і пір'ям.

Нарешті потепліло. Під вечір із заходу потягнулася темна дощова хмара. Запахло весною, парувала земля. І раптом, з'явившись високо вгорі і зробивши кілька кругів, сів на дах леле-

ка. Так у них заведено: на кілька днів раніше прилітав чорногуз, а після поверталася і вона.

— Мамо, бусли прилетіли! — радісні і збуджені, навипередки абігли ми в хату, щоб повідомити про цю подію.

Посходилися сусіди. — Дочекалися нарешті! — говорили вони, немов це приїхали довгожданні родичі.

Згодом починалися весняні турботи: в людей і птахів. Все ставало на свої місця. Батьки в полі, ми в школі, а бусли летіли на ставок, де в болоті аж кишіло жабками.

В дитинстві я дуже боявся жаб. Не так боявся, як ці булькатоки, зелені чи руді з бородавками і великими ротами рептилії, викликали в мене почуття огиди. Варто мені було побачити жабу, а натомість, наступити, чи доторкнутися до неї рукою, як я з великим вереском, немов уражений електричним струмом відскакував, шкіра їжилася і на ній густо виступали «сироти». Отож я

ніяк не міг збагнути, як такі по-царськи красиві птахи обідають такими потворами. Крадькома старався підкидати їм в гніздо хліб, шматочки сала чи м'яса. Але буслам були більш до вроди болотяні «делікатеси».

Йшли роки. Люди почали жити краще. Ось і мої батьки вирішили будувати нову хату на місці старої. Як бути з буслами? Дуже нам не хотілося образити птахів.

Навіть хлопчак-розбишак, які дерли гнізда горобців і різних дрібних пташок, стріляли в них з рогаток, не сміли навіть словом скривдити лелек. Граціозний птах викликав у них захоплення, в свідомості кожного жевріла вдячність буслам за їхню появу на світ. Бо в дитинстві ми вірили, що нас приніс лелека. На той час в кожній сім'ї було по п'ятеро-шестеро дітей.

— Доведеться тобі, Василю, верхівку груші зрізати, он з тієї, що за хатою. Прикріпи старе колесо і там розмісти гніздо, — порадив дід Хома батькові.

Так і зробили. А наступної весни потерпали: чи зрозуміють лелеки наш задум, адже не хотілося розлучитися з

рідними для нас сусідами. А коли бусли повернулися з вірною, переселилися на нове місце.

З роками відлітали з гнізда все нові й нові покоління. В ставку стало мілко. Давно висушили болото, розорали луки. Село змінило свій вигляд. Роз'їхались і ми, хто куди.

— Не прилітають більше божони, — зітхав мати. Ось вже кілька весен чекаємо, виглядаємо з півдня, а вони не летять.

— Де наші бусли, — бідкаються, хвилюються сусіди.

— Мабуть, загинули десь, небораки, бо вже такий вік настав, як кажуть, технічного прогресу. В ньому стало тіснуватого для людини і природи, — філософствує дід Хома.

— Не летять до нас лелеки, менше і дітей в дворах стало, — іронічно жартує баба Катерина.

Виглядають люди лелек, пригадують різні історії, думають і переживають за них, як за близьких людей. Бо в кожного з нас залишилася в серці пам'ять про них. Лелеки нагадують нам про дитинство.

В. ОСІПЧУК.

ПУСТОЦВІТ

ФЕЙЛЕТОН

На першому курсі радіотехнічного факультету Володимир Олексієнко, як то кажуть, став «своєю людиною» з першого дня. Атлетично складений, не курящий, не пиячий — бути йому фізично групи.

Збігали місяці, з'явилися перші оцінки. Він, хоч зірок з неба не халав, але й задніх не пас — вчився задовільно. Щоправда, від щирої допомоги товаришів не відмовлявся. І той, хто робив Володимирі таку послугу, був у нього в пошані.

— Ти, старий, нікого і нічого не бійся, цілком можеш покластися на мене. — І показував прийом з боротьби. — Тепер розумієш, з ким маєш діло?

— Розумію, — кивав той. За якийсь тиждень «старий друг» забувався, бо на горизонті з'являвся інший, який допоміг витягнути на трояку наступний предмет.

Згодом вималювалася у Володимира зайва звичка: швидко запалюється без будь-яких на те причин, може наговорити товаришів грубо, не зважаючи на те, хлопця образив чи дівчину.

— Ти, шановний, не забувайся, — намагалися зробити йому зауваження.

— Може, на комсомольські збори витягнете, трошки повиговорите, ідейності підкинете? Спробуйте, — показував кулаки. — Вона, між іншим, давненько в мене сверблять...

— А ти, до всього, ще й нахаба!

На жаль, на цьому процес виховання в колективі групи завершувався. Зухвалість Олексієнка віднесли на рахунок жартів і на цьому — крапка.

Ніхто не звернув уваги і на таке: одного разу Володимир примусив товариша, щоб той віддав йому ключ від кімнати, в якій студенти зберігають радіодеталі. Врешті-решт, тут нічого такого чемає — май-

бутній радіоінженер, як і всі вони, цікавиться корисною справою. Але транзистори, резистори, різні конденсатори — придбані товаришами за власні кошти, і брати їх кому завгодно, мабуть, заборонено...

Все це «пустощі дитячі» порівняно з тим, що граючись в групі на останньому п'ятому курсі — перед захистом диплому: в Юрія Лапикова пропала магнітола! Друзі вирішили допомогти йому: працювали у вільний від навчання час, розвантажували вагони. І коли зібрали карбованців двсті (магнітола коштує триста), трапилася ще одна надзвичайна подія. В Сергія Саса хтось поцупив вазу. Цю звістку Володимир Олексієнко зустрів печально, — з крашого друга трапилось горе!

— Нічого, Сергіюку, — підбадьорював Олексієнко. — Знайду, з-під землі викопую. Тоді вже потішусь над злодієм! — стискав кулаки.

Тим часом хлопці вирішили перевірити кожну кімнату, особисті речі всіх. Олексієнко враз пополютив:

— Не дозволю нішпорити в тумбочці і в ліжку! — промовив погрозиливо.

— А ти в нас не вникай...

...На комсомольських зборах він заперечував пред'явлене звинувачення. А, між тим, магнітолу знайшли в його тумбочці, вазу всиги збути за тридцять карбованців. Нарешті зізнався:

— Карайте! Тільки не виключайте з комсомолу, дозвольте захистити диплом.

Нічого йому не «дозволили». В лавах комсомолу такому не місце. З інституту відчислили.

А якби не зуміли знайти винного? Хто прийшов би в трудовий колектив?

М. АНДРІЙЧЕНКО.

Редактор
А. МАЗУР.